

hvor alle Kongresser har været holdt i Sommer. Men i hvert Fald, den skulde væk fra Esbjerg, og saa skulde vi have en Marinebaad derover i Stedet. Men Marinebaaden er ikke kommet, der har ganske simpelt ingen været. Naar man nu ved, at der har været to betydelige Stormfloder i Efteraaret, er det lidet trøsteligt at se, at dette Løfte fra Ministeriets Side ikke er opfyldt, og det forekommer mig, at hvor der er Tale om, at der staar saa mange Menneskeliv paa Spil, som der faktisk gør paa Vestkysten, naar der er Storm, burde man ikke spare ved at undlade at lægge en Redningsdamper derover. Jeg ved ganske vist ikke, om Marinebaaden egner sig til det, der her er Tale om, eller ikke. Jeg tillod mig at udtale min Tvivl, da Sagen var til Behandling her i Foraaret, og jeg maa sige, at jeg har ikke faaet nogen synderlig stærkere Tro siden. Det forekommer mig, at hvis man vilde lægge Damperen „Dana“ tilbage til Esbjerg igen, vilde det være langt den bedste Løsning af dette Spørgsmaal — hvis man da ikke vil bygge en ny Redningsdamper, som kan have fast Station dér. Men i hvert Fald, der bør være en Redningsdamper i Esbjerg, saaledes at man kan være nogenlunde tryk for de Fiskere, der gaar ud, ofte i stormfuldt Vejr, og der er i hvert Fald ingen Mening i, at man lægger to Redningsdampere i Lemvig, men slet ingen i Esbjerg, skønt det største Fiskeri dog upaatvivleligt udgaar fra Esbjerg.

Endnu vil jeg gerne hos den højtærede Undervisningsminister lægge et godt Ord ind for et Par Forfattere, hvem jeg synes der kunde tilkomme en bedre Understøttelse paa Finansloven, og for en Forfatter, som jeg gerne vilde have optaget paa den. De to, jeg synes har faaet for lidt, er Fru Marie Bregendahl, som faar 1 500 Kr., og Hr. Anders Thuborg, som faar 900 Kr. Disse to har begge ydet et meget udmærket og fint Forfatterskab, originalt hver paa sin Maade, og det forekommer mig, at de kunde fortjene at komme højere op paa Listen, end de er i Øjeblikket. Jeg tror, der mellem de sagkyndige er Enighed om, at Fru Marie Bregendahls Bøger er noget for sig, er en Gren af Hjemstavnsliteraturen, som vi nødigt burde undvære, og Hr. Anders Thuborg har været meget lovende i sine hidtil udgivne Bøger. Det er Bøger, som ogsaa er noget for sig, og det er et Forfatterskab, som burde understøttes, saaledes at Forfatteren kunde udvikle sig videre. Han er anbefalet stærkt af saadanne Folk som Georg Brandes og

Professor Brix, hvilket formentlig maatte være en Borgen for, at dette mit Forslag ogsaa fortjener en behagelig Gang gennem Rigsdagen. Jeg vil dernæst nævne Forfatteren Carl Gandrup. Det forekommer mig ret meningsløst, at denne Forfatter ikke blev optaget paa Finansloven i Fjor, men i alt Fald vil jeg meget indstændigt anbefale, at han optages i Aar. Der kan indvendes en hel Del mod hans Forfatterskab, det vil jeg ikke benægte, men det kan ikke nægtes, synes jeg, at denne Forfatter er original i sin Produktion, og at han har skrevet gode Skuespil, Skuespil, som er opført Gang efter Gang paa det kongelige Teater og andre Teatre. Det forekommer mig, at det vil være urimeligt, hvis man vedblivende holder ham udenfor de Understøttelser, som uddeles paa Finansloven, og jeg vil henstille til den højtærede Minister, at han gaar med til at optage denne Forfatter mellem de understøttede Forfattere.

De Forespørgsler, jeg her har fremsat, kunde jo rettes til enhver Minister i et hvilket som helst Ministerium og drejer sig om Ting, om hvilke man sikkert kunde forhandle sig til Rette, der vilde ikke i og for sig være nogen som helst principiel Forskellighed mellem den højtærede Minister og mig om disse Spørgsmaal, der vilde maaske være et forskelligt Syn paa det Tempo, hvori de skulde fremmes, men i øvrigt vilde vi i Regelen kunne forhandle os til Rette om dem. Derimod forekommer det mig, at man med Rette kan bebrejde det nuværende Ministerium, at det ikke betragter sig som en Regering for hele Folket, men derimod som en udpræget Klasseregering for Storbondepartiet her i Landet. Der er noget, som hedder „den erhvervede Ret“ — Ferdinand Lassalle gav det netop dette Navn — f. Eks. med Hensyn til den sociale Standard. Den Retsbevidsthed, som efterhaanden er oparbejdet i et Folk, maa ikke stødes eller angribes af den siddende Regering, thi sker det, vil det i Befolkningen fremkalde en Bitterhed, ja en Hædfuldhed, kan jeg gerne sige, som ikke er Samfundet eller Staten tjenlig. Lassalle nævner udtrykkelig et Eksempel, han siger, at hvis man i Kina stødte an mod den maaske ikke lovlig vedtagne, men uskrevne Lov, at naar en ung Mand stjæler, straffes ikke den unge Mand, men hans Fader, vilde det betyde Revolution i Kina. Jeg ved ikke, om det vilde gaa slet saa galt, men i alt Fald er der noget rigtigt i, at de hævdede Regler, som en Gang er slaaet fast i et Folk, ikke gerne maa omstødes af den